

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' εσχάτην παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείς παρασχόν εις την χάριν ήμῶν ἀπηρεσίας και υπό του Ομοιουμηνικού Πατριωρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα ἀριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ Ἐσωτερικοῦ : Ἐξωτερικοῦ : Ἔτησια 8ρ. 8,— Ἔτησια 10ρ. 10,— Ἐξάμηνος 4,50 Ἐξάμηνος 5,50 Τετμήνηνος 2,50 Τετμήνηνος 3,— Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.		ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ <hr/> ΙΑΡΥΘΗ Τῆς 1879 <hr/> ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20 Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. Λ. 10. Ἐξωτερ. Λ. 15 Φέλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκαστον λεπ. 25 <hr/> ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Ὅδος Ἐδριαιδοῦ ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθολομαίων
Περίοδος Β'.—Τόμος 19ος	Ἐν Ἀθήναις, 14 Ἰουλίῳ 1912	Ἔτος 34ον.—Ἀριθ. 33	

ΟΙ ΑΔΕΛΦΟΙ ΤΟΥ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

ΠΑΙΔΙΚΗ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΚΗ ΗΛΙΚΙΑ ΤΟΥ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ

Πρὸ πολλῶν χιλιάδων ἐτῶν, ἔξωσαν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἓνας βασιλεὺς καὶ μία βασίλισσα, οἱ ὅποιοι ὀνομάζοντο Ἀμφιτρῶν καὶ Ἀλκμήνη. Εἶχαν δύο ἀρσενικά παιδιά : τὸν Ἡρακλῆ καὶ τὸν Ἴφικλῆ. Ὁ Ἡρακλῆς, καθὼς λέγουσι, ποτὲ δὲν ἔκλαιεν ὁ Ἴφικλῆς ὅμως, ὅπως ἔλλα τὰ μικρὰ παιδιά, ἐξεφώνιζε συχνά. Τὸ βράδυ, ἡ μητέρα τους τὰ ἔβαζε ν' ἐκοιμῶντο ἀντὶ σὲ κούνια, μέσα σὲ μίαν με-

γάλην χάλκινην ἀσπίδα, τὴν ὅποιαν ὁ βασιλεὺς πατέρας των ἐκρατοῦσε σὺν ἀριστερῶν του βραχίονα διὰ νὰ προφυλάττειται ἀπὸ τὰς ἐχθρῆκας λόγχας, ὅταν ἐπήγαινε εἰς τὴν μάχην.
 Μίαν νύκτα, ἐν ᾗ ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ βασίλισσα ἐκοιμῶντο βαθεῖα κοντὰ στὰ παιδιά τὰ κοιμώμενα μέσα εἰς τὴν ἀσπίδα, δύο φείδια πελώρια ἐχώθησαν στὸ δωμάτιον διότι ἔκεινον τὸν τόπον καὶ τὸν καιρὸν, τὰ φείδια, οἱ λέοντες καὶ ἄλλα ἄγρια θηρία, τὰ ὅποια σήμερον βλέπομεν μόνον μέσα εἰς κλουβία θηριοτροφείων ἢ εἰς τοὺς ζωολογικοὺς κήπους, ἐγύριζαν ἐλευθέρως. Αὐτὰ τὰ δύο φείδια εἶχαν κατὰ μάτια φλογερά, σπιθοβολοῦντα τόσο πολὺ, ὥστε ὅλο τὸ δωμάτιον ἐφωτίετο.
 Ἐσῴθησαν ἕως τὴν ἀσπίδα καὶ ἐπροσπάθησαν νὰ περάσουν ἀπὸ πάνω ἀπὸ

τὸν γύρον της, πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἐκοιμῶτο ὁ Ἡρακλῆς. Ὁ Ἴφικλῆς ἐξόπνησε καὶ ἔβαλε κατὰ φωνῆς τόσο δυνατῆς, ὥστε ὁ βασιλεὺς Ἀμφιτρῶν ἐπετάχθη ἀπάνω ἀπὸ τὸ κρεβάτι του καὶ ἀρπάξτε τὸ σπαθί του γιὰ νὰ σκοτώσῃ τὰ φείδια. Ἀλλὰ προτοῦ ἀκούῃ προσθάσῃ νὰ τὰ ἐγγίσῃ, τὸ μικρὸ Ἡρακλῆκι εἶχε ἀνακαθῆσαι καὶ εἶχε ἰδῆ τὰ δύο κεφάλια τῶν ἐταλαντεύοντο ἀπ' ἐπάνω ἀπὸ τὴν ἀσπίδα. Χωρὶς νὰ φωνάξῃ, τὰ ἐκόνταξεν μόνον καλά, καὶ ἔπειτα, ἀπλώνει ἐξόρῳνα τὰ δύο του χέρια, πιάνει ἀπὸ ἓνα φεῖδι σὲ καθὲ χερί καὶ τὰ σφίγγει τόσο δυνατὰ ὥστε ἀκείνα δὲν ἤμποροῦσαν πλέον νὰ σαγκάσουν.

Ἀμέσως τὰ φείδια ἐνήγησαν. Τὸ εὖδος ἔσβυσε ἀπὸ τὰ μάτια τους, καὶ ἐξαπλώθησαν σὲ πάτωμα.
 Τότε ὁ βασιλεὺς Ἀμφιτρῶν τὰ ἐπῆρε ἀπὸ γάμω καὶ τὰ ἐρριψε εἰς τὸν κήπον. Ἀπορήσας μὲ τὴν δύναμιν τοῦ παιδιοῦ, εἶπε μὲ τὸν νοῦν του ὅτι ὁ Ἡρακλῆς θὰ γίγνη χωρὶς ἄλλο μὴ ἡμέρα ἓνας ἀπὸ τοὺς πῖν ρωμαίεους ἀνθρώπους. Αὐτὸ καὶ ἐγένετο.

Ὁ Ἡρακλῆς ἐμεγάλωνε γρήγορα, ὁ δὲ πατέρας του τὸν ἐσπούδασε κατὰ τὴν συνήθειαν τοῦ καιροῦ ἐκείνου. Τὸ παιδί ἐμαθε νὰ διαβάξῃ, νὰ γράφῃ, νὰ ἰππεύῃ, νὰ τοξεύῃ, καὶ ν' ἀκοντίζῃ. Ἐδιδάχθη ἀκόμη τὰ Ἑλληνικὰ ἀγωνίσματα, τὴν πάλην καὶ τὴν πυγμαχίαν. Ἐπὶ τέλους ἔμαθε νὰ παίξῃ λύραν καὶ νὰ τραγοῦδῃ.

Δὲν ἦτον κακὸ παιδί, ἀλλὰ φοβερὰ ἐξόθυμος, καὶ ἐπειδὴ ὁ πατέρας του δὲν τὸν διωρόθωσε ἀπὸ μικρὸν, οὔτε αὐτὸς ὁ ἴδιος ἐφρόντισε νὰ διορθωθῇ, αὐτὸ τὸ ἐλάττωμά του ἐχειροτέρευεν

ἐν ὄντι ἐμεγάλωνε. Ὁ θυμὸς του ἦτο ἐν εἶδος μαγίας, καὶ ὅταν τὸν ἐπιανε, δὲν ἤξευρε τί ἔκλυνε. Κάθε φοράν ποῦ ἐθύ-

«Τὰ σφίγγει τόσο δυνατὰ...» (Σελ. 285, στ. 6'.)

μωγεν, ἔσπαζεν ὁ, τι εὐρίσκειτο ἐμπρὸς του ὑστερα μετανοοῦσε καὶ ἐλυπεῖτο, ἀλλὰ τὸ κακὸν εἶχε γίνη πλέον. Μίαν ἡμέραν ὁ δάσκαλός του τὸν ἐτιμώρησε, ἐπειδὴ δὲν ἐπρόσβην εἰς τὸ μάθημα τῆς μουσικῆς. Ὁ Ἡρακλῆς τότε θυμωσεν φρικτὰ, ἀρπάξτε τὴν κιθάρα καὶ τὴν σπάζει σὲ τὸ κεφάλι τοῦ δασκάλου του. Ὁ δάσκαλος πέφτει νεκρός, ὡς νὰ ἐκτυπήθῃ μὲ ρόπαλον. Ὅταν ὁ Ἡρακλῆς συνήλθε καὶ ἐνόησε τί εἶχε κάμει, ἐντράπη καὶ ἐκαταλυκῆθη, ἀλλὰ ὁ δυστυχῆς δάσκαλος δὲν ἀνέκτα πλέον τὴν ζωὴν του.

Ἀπ' αὐτὸ τὸ περιστατικὸν ὁ βασιλεὺς ἀπεφάσισε νὰ στείλῃ

τόν υιόν του στο σχολείον. Το σχολείον αυτό δεν ωμάριζε καθόλου με τα δικά μας. Ο δάσκαλος ήταν ένας γέρος Κένταυρος, στον οποίον παρτίδιαν πολλά βασάλδοπουλα να τα διδάξει. Τα έδιδασκε διά τα άστρα, τα φυτά, τα ζώα, όλα όσα ξέρουν οι φυσιοδίφαι. Τα έδιδασκε επίσης πως να κάνουν φάρμακα από φυτά, διά να θεραπεύουν τας πληγάς και τας άρρώστιας.

Ήτον άλλοκοτος φυλή οι Κένταυροι ως την μέσην άνθρωποι και το άλλο σώμα άλογο αλλά εί μαθηταί τους είχαν συνείθισαι και δεν τούς έφοβούντο.

Κατά την επόχην όπου έφυγεν από τον γέροντα Κένταυρον, ο Ήρακλής είχε φοβεράν σωματικήν δύναμιν. Ο βασιλεύς Αμφικρύων άπεράσισε τότε να τον σταίλη στα βουνά, κοντά στας Θήβας, να φυλάη τα πρόβατα, επειδή ε' εκείνα τα μέρη ήταν ένας λέων τρομερός κ' έρήμαζε τα κοπάδια κ' έξέσκιζε τα ζώα και ήταν ο φόβος και ο τρόμος των ανθρώπων.

Ο Ήρακλής έφυγε για τα βουνά και σε λίγο εκόκτωσε τον λέοντα. Όλοι οι κάτοικοι του τόπου από τη χαρά τους απέθεσαν τον Ήρακλή, ο δε βασιλεύς των Θηβών του προσέφερε την κόρην του εις γάμον.

Ευμειβής, λοιπόν ο Ήρακλής την βασιλοπούλα, έμεινε στας Θήβας και έγινε πατέρας τριών παιδιών.

Μίαν ήμέραν, έξαφνα τον έπιασε μία τρέλλα φοβερά. Εφαντάσθη ότι έπρεπε να σκοτώση πληθος από άγρια θηρία. άρπάζει λοιπόν το τόξον και τα βέλη του και τρέχει με όρμη.

Οι πρώτοι άνθρωποι που είδεν εμπρός του, ήταν ή γυναίκα του και τα παιδιά του που ήρχοντο εις συνάντησιν του. Ο Ήρακλής δεν τα άγνώρισε επάνω στη τρέλλα του τα πήρε για θηρία, μπήζει μίαν άγρια φωνή και τα τρυπά με τα βέλη του.

Μόλις ή γυναίκα και τα παιδιά του έπεσαν νεκρά, ο Ήρακλής ήλθε στας φρένας του κ' ένόησε τί έκοιμ. Επί πολύν καιρόν ήταν σαν τρελλός από την παρηγορήσιν κ' έτρεχε κ' έγύριζε μό-

νος του στα δάση. Έστερ' άπεράσισε να πάη να επισκεπή το μαντεϊόν των Δελφών και να έρωτήση την Πυθίαν τί έπρεπε να κάμη.

Ο χρησμός των Δελφών έδιδετο μέσα εις ένα είδος έκκλησίας, ή ναόν, κτισμένον ε' ένα τόπον έρημον, πολύ ύψηλά, στο πλαί του Παρνασσού, ύψηλοϋ βουνού, το όποιον δεσπόζει προς βορράν του Κορινθιακού κόλπου, και του όποιου ή δύο κορυφές, χιονοσκεπές, φθάνουν έως τα σύνερα.

Ο ναός ήταν κτισμένος επάνω ε' ένα χάσμα των βράχων, και απ' αυτό το χάσμα ανεδιδετο ένα ε

απαράσιτος ή ανθρωπότης, τόσον γρηγορώτερα μεγαλώνουν, αναπτύσσονται τα παιδιά. Αν πιστεύσωμεν τες γιαγιάδες μας, άλλοτε τα βρέφη έγεννώντο με κλειστά τα μάτια σαν τα γατάκια και τα σκυλάκια. Σήμερα τα περισσότερα παιδιά είνε προώρως ανεπτυγμένα και υπάρχουν νήπια που όμοιάζουν με εφήβους, όπως υπάρχουν εφηβοί που είνε σωστοί άνδρες. Ο Πέτρος Ριονσαί, ο δεκαεπταετής ήρωας του μυθιστορηματός μας, που φαινόταν σαν είκοσαετής και που όμιλει, σκέπτεται και ενεργεί σαν πολύ μεγαλύτερος, είνε πραγματικώς ένας ήρωας της εποχής. Και μη νομίζετε ότι τον έγέννησεν ή φαντασία του συγγραφέως. Είς την πραγματικότητα, να θημερινώς, έχομεν παραδείγματα ακόμη εκπληκτικώτερα «προώρως αναπτύξιος.» Φαίνεται δε ότι κοιτίς τής—διά να είπωμεν έτσι σκεδόν... κυριολεκτικώς,— είνε ή Αμερική, ή χώρα των θαυμάτων. Κάποτε ή Διάπλασις σάς όμίλησε διά τούς μικρούς έφευρέτας, παιδιά δώδεκα έως δεκάπέντε επών, τα όποια κατεγίνοντο εις τελειοποιήσεις του άσυρμάτου τηλεγράφου και έστησαν εις τας ταράτσας των μηχανήματα ίδιαις έφευρέσεως, διά των όποιων εδέχοντο τα μηχανώνια τηλεγραφήματα και χωρίς να θέλουν... έκλεπταν τα μυστικά του Κράτους! Τώρα ένας Ιταλός δημοσιογράφος, διατρέτων εις την Νέαν Υορκην, μάς δίδει επίσημον και καταλλήλως πιστοποιημένον πίνακα των προόδων νεαρών Αμερικανίδος, κόρης ενός γνωστοτάτου αρχιτέκτονος τής αμερικανικής μεγαλοπόλεως. Ίδου ο πίναξ αυτός:

Όταν ο Ήρακλής έφθασε στους Δελφούς, είπε τον καθύ του στήν έρείριαν, που επεριποιείτο τον ναόν. Αυτή επήρεν ένα τρίποδα κ' επήγε κ' εκάθησε μέσα στο ιερόν, απ' όπου έβγαιναν οι άτμοί επεπαι έπετό

ρίμανε να ιδή τί σκέψεις θα τής ήρχοντο. Μετ' όλίγον ξαναήλθε στον Ήρακλή που έκαθητο κ' εκύταζε τες ύψηλές κορυφές και τες βραχώδεις κοιλάδες του βουνού, και του λέει: «Φύγε απ' αυτόν τον τόπον, πέρασε τον Ισθμόν της Κορίνθου και πήγαινε προς νότον έως δύο ήμερών δρόμον. Απάνω ε' ένα βράχον, κοντά στο Άργος, βρίσκεται ένα πολύ άρχαιο φρούριον' όνομάζεται Τίρυνς και το κυβερνά ένας βασιλέας κακός και άνανδρος, που θα ύποφέρης πολλά απ' αυτόν. Άλλά πρέπει να τον ύπηρετήσης πιστά και να ύπακούσης στας διαταγάς του επί δώδεκα χρόνια. Έστερ' απ' τα δώδεκα

αυτά χρόνια, θα έξιλειωθής από την άμαρτία σου και θα έξαγισθής από το φρικτό κρέμα που έκαιμας. Μ' αυτόν τον τρόπο θα μάθης να κάνης ύπομονή, να ύποφέρης, να κρατήης το θυμό σου, θα μάθης να κάνης πράγματα δυσάρεστα ή δύσκολα κάλληκαρία και όχι με άδυναμία. Πήγαινε.»

Ο Ήρακλής την άκουσε μ' εύλάβεια, κατέδη από το βουνό και πέρασε τον Ισθμό. Αρχίζει να γίνεται πλέον άνδρας.

(Έπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ (Κατά το γαλλικ. της καθ' ηγηταιας JEANNE BLONH)

ΑΠΟ ΤΟ ΧΕΡΙ

ΤΟ ΓΕΛΑΣΜΑ ΤΗΣ ΓΡΗΑΣ

—Το βλέπετε αυτό το δαχτυλίδι; έλεγε ε' έμένα και τ' αδέρφια μου εδώ και λίγες μέρες ο θεός μας ο γιατρός, που ήλθε στο σπίτι μας να μάς ιδή ύστερα από τόσα χρόνια κ' από τόση μακρινή ξενιτειά.

Αυτό το μεγάλο διαμάντι είνε ψεύτικο. Είνε χάρισμα από την Κυραμάννα μου κ' εσο κ' αν ζήσω, θα το φορώ στο χέρι μου για να τη θυμούμαι.

Ένα άπρεπο παιχνιδι που τής σκάρωσα μία φορά όταν ήμουν μικρός, μου το πλέρωσε μ' αυτό το δαχτυλίδι ή μακαρίτισσα με το διάφορό του. Είχε πολλά χρυσαφικά και διαμαντικά ή Κυραμάννα μου από τον παππού μου κ' όλο κ' αγοράζε και μάς τάφησε όλα στο θανάτο της μέσα ε' ένα συρτάρι, το κάθε ένα απ' αυτά τυλιγμένο ε' ένα χαρτί με τόνομα του καθενός εγγονιού της. Κανένα δεν παραπόνησε, έμένα μονάχα με κοροϊδεψε, με με το δικό της.

Τη θυμάστε εσείς τα μεγαλύτερα όταν έρχόσαστε στο χωριό μου, είχες πατήσαι τα ογδούνητα της και πέθανε γρηή στο ποδάρι. Μία μοναχά παραξενια είχε που τής απέμεινε ως τα τελευταία της. Όλα τα σύνεργα του καφφέ τα ήθελε να είνε κοντά της, και τη φωτιά στη γωνιστρα ακοίμητη, γιατί απ' τον καφφέ, όπως έλεγε, καταλάβαινε διπλή νοστιμάδα, μία στο φτιάσιμο και μία στο ρούφημα.

Μία μέρα τής είχ' έρθη μία φιλενάδα της. Βαστούσαν αι δυό τους τες αγάπες από κοριτσάκια που έπαιζαν μαζί τα πεντόβολα στη βρύση σο να πάρουν άράδα για νερό. Πολλές φορές τες άκουσα που τα μολογούσαν σαν να ήταν χθεσινά. Η Κυραμάννα μου άφινε πολλές φορές και την άράδα της για να μη μεσοκοπή το παιχνιδι, αλλά ή φιλενάδα της είχε κακία και άγρια μάννα και δεν τής κοτβσε να χασομερήση.

Εγώ σαν τες είδα π' ανταμώθηκαν αι δυό, κατάλαβα πως θα δουλέψη πάλι το

καφφοκούτι, και καμώθηκα πως και ζητούσα να βρω στο ντουλάπι που ήταν εκεί κοντά της, κ' εκεί που είχες το λαγανάκι με το νερό, τής έβγαλα το λαγανάκι με το ξύδι που το φύλαγε κ' αυτό για γιατρικό παράμερα. Τα δυό λαγανάκια ήταν άπαράλλαχτα.

Για να χαρώ δη τη γλύκα τής κατεργαριάς μου, κάθησα σε μίαν άκρη κ' εγώ στο χειμωνιάτικο και πήρα τη Σύνοφι της και διάβαξα.

Ο καφφές έγινε με το ξύδι κ' ή Κυραμάννα μου κένωσε πρώτα τής φιλενάδας της κ' ύστερα τον δικό της, κ' από πολιτική την άφισε να ροφήση πρώτα εκείνη.

—Μπα! τί έπαθα, χαλασμός μου, Κυραγιάννενα, τής λέγει. Τι μου φαίνεται έτσι άσκημος ο καφφές; Μη μου ήρθαν τα συχαρίκια για τα μελλούμενα και μου στέλνει ο Χάρος μηνύματα; για δοκίμασε και σύ.

—Άχ! ή μαύρη μου τί έκανα! λέγει ή Κυραμάννα μου. Αμ δε βλέπω ή κακομοίρα, τα μάτια μου τα έχω τώρα για περηφάνεια. Έβαλα ξύδι για νερό. Μη φοβάσαι, Κυρά-Κατερίνα, ακόμα δε μάς ήρθε ή ώρα μας. Ποιος μου άλλαξε τα λαγανάκια;

Εγύρισε και έμένα και με κατάλαβε που δε μπορούσα να κρατήσω τα γέλια.

—Άχ! άγγλόκατο, μου λέγει, γι' αυτό κάθησες κ' όλος εδώ για να ιδής τα έργατά σου; Έτσι να σε γελάσουνε κ' έσένα τα παιδιά σου και τάγγονια σου. Κι ύστερ' από λίγο:

—Να το θυμάσαι αυτό που έκανες! μου λέγει.

Είχα την κακή συνήθεια από μικρός να σκαρώνω τέτοια άστεία στους φίλους μου και στους δικούς μου, έτσι για γέλια, κ' ως έκανα και καμιά φορά άσυλλόγιστα και κακό. Να έχωμε το νοϋ μας! έχω πληρώσει αυτά τα γέλια πολλές φορές στα παιδικάτα μου και με ξύλο, και με πολλούς φίλους μου τα χάλασα, αλλά το μάθημα που μουδωσε ή Κυραμάννα μου αυτό μοναχά με σωφρόνισε. Για να μη το λησμονήσω λοιπόν φορώ τώρα το δαχτυλίδι.

Έξέρτε ποτε το κατάλαβα πως ήταν ψεύτικο το διαμάντι; Όταν σπούδαξα γιατρός, βρέθηκα μία έβομάδα χωρίς πεντάρα. Τότε δεν το φορούσα, το φύλαγα στο κοντι του, και το πήρα να το δάλω ενέχυρο να σίκνομηθώ. Ο τοκιστής το κότταξε καλά-καλά και μ' ένα χαμόγελο ο άθεόφοβος μου λέγει: «Αυτό να το κρεμάσης στη γάτα σου.» Πάλι καλά που δε μ' έστειλε και στην Αστυνομία. Θα γένονταν πιδ ζωντανό το μάθημα! Έτσι κ' έτσι τα γέλια μου βγήκαν ξυνά, πιδ ξυνότερα κ' από τον καφφέ τής Κυραμάννας μου.

ΦΑΙΔΡΟΣ ΑΔΑΜΑΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΑ ΣΗΜΕΡΙΝΑ ΠΑΙΔΙΑ

Αγαπητοί μου,

ΣΟΝ περνούν τα χρόνια—σι αιώνας καλύτερα, — κ α ι

προοδεύει ή ανθρωπότης, τόσον γρηγορώτερα μεγαλώνουν, αναπτύσσονται τα παιδιά. Αν πιστεύσωμεν τες γιαγιάδες μας, άλλοτε τα βρέφη έγεννώντο με κλειστά τα μάτια σαν τα γατάκια και τα σκυλάκια. Σήμερα τα περισσότερα παιδιά είνε προώρως ανεπτυγμένα και υπάρχουν νήπια που όμοιάζουν με εφήβους, όπως υπάρχουν εφηβοί που είνε σωστοί άνδρες. Ο Πέτρος Ριονσαί, ο δεκαεπταετής ήρωας του μυθιστορηματός μας, που φαινόταν σαν είκοσαετής και που όμιλει, σκέπτεται και ενεργεί σαν πολύ μεγαλύτερος, είνε πραγματικώς ένας ήρωας της εποχής. Και μη νομίζετε ότι τον έγέννησεν ή φαντασία του συγγραφέως. Είς την πραγματικότητα, να θημερινώς, έχομεν παραδείγματα ακόμη εκπληκτικώτερα «προώρως αναπτύξιος.» Φαίνεται δε ότι κοιτίς τής—διά να είπωμεν έτσι σκεδόν... κυριολεκτικώς,— είνε ή Αμερική, ή χώρα των θαυμάτων. Κάποτε ή Διάπλασις σάς όμίλησε διά τούς μικρούς έφευρέτας, παιδιά δώδεκα έως δεκάπέντε επών, τα όποια κατεγίνοντο εις τελειοποιήσεις του άσυρμάτου τηλεγράφου και έστησαν εις τας ταράτσας των μηχανήματα ίδιαις έφευρέσεως, διά των όποιων εδέχοντο τα μηχανώνια τηλεγραφήματα και χωρίς να θέλουν... έκλεπταν τα μυστικά του Κράτους! Τώρα ένας Ιταλός δημοσιογράφος, διατρέτων εις την Νέαν Υορκην, μάς δίδει επίσημον και καταλλήλως πιστοποιημένον πίνακα των προόδων νεαρών Αμερικανίδος, κόρης ενός γνωστοτάτου αρχιτέκτονος τής αμερικανικής μεγαλοπόλεως. Ίδου ο πίναξ αυτός:

Όταν ο Ήρακλής έφθασε στους Δελφούς, είπε τον καθύ του στήν έρείριαν, που επεριποιείτο τον ναόν. Αυτή επήρεν ένα τρίποδα κ' επήγε κ' εκάθησε μέσα στο ιερόν, απ' όπου έβγαιναν οι άτμοί επεπαι έπετό

ρίμανε να ιδή τί σκέψεις θα τής ήρχοντο. Μετ' όλίγον ξαναήλθε στον Ήρακλή που έκαθητο κ' εκύταζε τες ύψηλές κορυφές και τες βραχώδεις κοιλάδες του βουνού, και του λέει: «Φύγε απ' αυτόν τον τόπον, πέρασε τον Ισθμόν της Κορίνθου και πήγαινε προς νότον έως δύο ήμερών δρόμον. Απάνω ε' ένα βράχον, κοντά στο Άργος, βρίσκεται ένα πολύ άρχαιο φρούριον' όνομάζεται Τίρυνς και το κυβερνά ένας βασιλέας κακός και άνανδρος, που θα ύποφέρης πολλά απ' αυτόν. Άλλά πρέπει να τον ύπηρετήσης πιστά και να ύπακούσης στας διαταγάς του επί δώδεκα χρόνια. Έστερ' απ' τα δώδεκα

αυτά χρόνια, θα έξιλειωθής από την άμαρτία σου και θα έξαγισθής από το φρικτό κρέμα που έκαιμας. Μ' αυτόν τον τρόπο θα μάθης να κάνης ύπομονή, να ύποφέρης, να κρατήης το θυμό σου, θα μάθης να κάνης πράγματα δυσάρεστα ή δύσκολα κάλληκαρία και όχι με άδυναμία. Πήγαινε.»

Ο Ήρακλής την άκουσε μ' εύλάβεια, κατέδη από το βουνό και πέρασε τον Ισθμό. Αρχίζει να γίνεται πλέον άνδρας. (Έπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ (Κατά το γαλλικ. της καθ' ηγηταιας JEANNE BLONH)

ΑΠΟ ΤΟ ΧΕΡΙ

ΤΟ ΓΕΛΑΣΜΑ ΤΗΣ ΓΡΗΑΣ

—Το βλέπετε αυτό το δαχτυλίδι; έλεγε ε' έμένα και τ' αδέρφια μου εδώ και λίγες μέρες ο θεός μας ο γιατρός, που ήλθε στο σπίτι μας να μάς ιδή ύστερα από τόσα χρόνια κ' από τόση μακρινή ξενιτειά.

Έτος τέταρτον: (Από τον πίνακα λείπει. Εύκολον όμως είνε να συμπεράνωμεν, ότι ή μικρά συμπληρώνει τα Άγγλικά και τα Γαλλικά της και αρχίζει την παγκόσμιον γλώσσαν Έσπεράντο.)

Έτος πέμπτον: Ταξιδεύει με την μητέρα της και κάμνει δημοσίας διαλέξεις υπέρ τής διαδόσεως τής Έσπεράντο. (Ωρισμένως αν ήτο Έλληνίς, αυτό το έτος θα ήδρευ Σύλλογον προς διάδοσιν τής Διαπλάσεως...)

Έτος έκτον: Γράφει ποιήματα (άμιλλώμενα βεβαίως προς τα καλύτερα τής Σελίδος Συνεργασίας μας...) τα όποια και βραβεύονται δι' άργυρού μεταλλίου εις τον διαγωνισμόν ενός περιοδικού.

Έτος έβδομον: Πάίζει σκάκι (ξυρπετε τί δύσκολο παιχνίδι που είνε... και διά τούς μεγάλους;) και δημοσιεύει εις τόμον τα πρώτα της ποιήματα. (Και στα δικά σας!)

Έτος όγδον: Δημοσιεύει μετάφρασιν εις την Έσπεράντο ενός παιδικού βιβλίου. Όμιλεί ήδη εκτώ γλώσσης. Ξεύρει ιστορίαν, λαϊνικά, γεωγραφίαν, φιλολογίαν, ρητορικην και φυσιολογίαν, (Όσα δηλαδή δεν ξυρουν οι τελειόφοιτοι των Γυμνασίων μας!)

Έτος ενάτον (ή τριτηνή της ηλικίας:) Δημοσιεύει το στίχον της βιβλίον και έχει έτοιμα προς έκδοσιν άλλα δύο, εκ των όποιων το έν είνε... (τι νομίζετε;) ή Αυτοβιογραφία της. (Δηλαδή, έκείνο που οι άλλοι συγγραφείς το γράφουν μετά τα έξήγητα, ή Αμερικανίς το έγραψε μετά τα δικά.)

Μη νομίζετε τώρα ότι αυτά είνε από τα συνήθη Αμερικανικά ψυδολογήματα. Όχι, σάς βεβαίω! Ο Ιταλός δημοσιογράφος που σάς είπα είνε σοδαρός άνθρωπος, γράσων εις έν από τα σοβαρώτερα φύλλα τής πατρίδος του. Δεν υπάρχει άμφιβολία ότι έγνωρισε την μικράν αυτήν Νεοβουρξίαν και την άντέγραψε πιστώς.

Άλλως τε το παράδειγμα της δεν είνε μοναδικόν. Τέτοια έχομεν σήμεραν κάμπολλα. Ακόμη κ' εδώ εις την Ελλάδα. Νά, προχθές ένα παιδι ένδεκα επών, εις τον Πειραιά, έξηπλώθη επάνω εις τας γραμμάς του τραμ, δια... ναυτοκτονήση. Θα πήτε, και ή αυτοκτονία είνε σπουδαίον κατόρθωμα; Όχι βεβαίω! Άλλά και αυτό αποδεικνύει ότι σήμεραν τα τρελλά παιδα κάμνουν, τι άλλοτε έκαμναν μόνον οι μεγάλοι Προωροσάνταπτεις παντού και εις όλα! Το όποϊον σημαίνει, ότι πρέπει να είσθε τακτικοί, έπιμελείς και να μη χάνετε χρόνον εις το σχολείον διότι μετ' όλίγον θα είνε έντροπή να τελειώνη κανείς το Γυμνάσιον δεκαπέντε χρονών... γέρος!

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΠΕΤΡΟΣ ΡΙΟΝΣΑΙ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ANDRÉ VALDÉS)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΑΕ' (Συνέχεια)

Εσκέφθη ὀλίγας στιγμάς' ἔπειτα, βλέπων τὸ σοβαρὸν καὶ ἀνδρικὸν ὄσος τοῦ Πέτρου, ἔλαβεν ἀποτόμως τὴν ἀπόφασίν του.

— Πολὺ καλὰ, εἶπεν, ὑποκύπτω. Σὰς ὑπόσχομαι νὰ μὴ σὰς βασανίσω πλέον με τὰς ἀνησυχίας μου.

Ὁ Πέτρος ἐπέστρεψεν εἰς τὴν θέσιν του. Αἱ κυρίαί, ἤσυχαι καὶ φαίδραι, ἐκάθητο εἰς τὸ κάσασρον, πλήρεις ἐμπιστοσύνης πρὸς τὸν φίλον των, ὥστε νὰ μὴ ἀνησυχῶν διδῶν διὰ τὸν εἰσπλου αὐτόν, ὁ ὁποῖος ἐπροξένοι τὸσας ἀνησυχίας.

Ὁ Κερλὸς ἦτο εἰς τὸ τιμόνι. Ὁ «Μιστράλ», διὰ καλῶς ὑπολογισμένης καμπύλης, διεκρούετο πρὸς τὴν εἰσοδὸν τοῦ λιμένος. Ἡ ὥρα ἦτο δύο μετὰ μεσημβρίαν.

Θὰ φθάσωμεν ἐγκαιρῶς διὰ νὰγκυροβολήσωμεν ἀπόψε; ἤρωτησεν ὁ Πέτρος.

— Ἄν βασιτάξῃ αὐτὸ τὸ ἀεράκι, θὰ φθάσωμε σιῆς πέντε, ἀπεκρίθη ὁ Κερλὸς, ἴσως καὶ νωρίτερα. Μποροῦμε νὰ ἐλπίζωμε, προσέθεσεν ἐξετάζων τὸν οὐρανόν, ὅτι ἀπόψε θὰ κοιμηθῶμε ἐπὶ λιμένα τοῦ Μοντεβιδέου.

— Ἄν ὁ ἀέρας δυναμώσῃ ἢ καύσῃ, δὲν εἶνε φρονιμώτερον νὰ σταθῶμε ἀπὲς, γιὰ νὰ μπόδωμε αὐρισ τὸ πρῶν;

— Ἐννοεῖται, καπετάνιο μου, ἐλπίζω ὅμως νὰ μὴ γίνῃ ἀνάγκη...

Τρόντι, ὁ εὐνοϊκὸς ἀνεμὸς διετηρήθη καὶ εἰς τὰς πέντε παρὰ τέταρτον ὁ Μιστράλ εἰσῆρχετο εἰς τὸν λιμένα.

Ζωηρὰ συγκίνησις κατέλαβεν τὸν Πέτρον, ἐκ τῆς συναισθήσεως τῆς μεγάλης εὐθύνης, ἣ ὅποια τὸν ἐθάβυεν.

Ἐκάλεσεν εἰς τὸ τιμόνι τὸν Καργκασσοῦ. Ὁ Λεβὴν διηθῦνε τὴν ὁμάδα τῶν ναυτῶν, ἣ ὅποια ἦτο ἐν ὑπηρεσίᾳ ἐκείνῃ τὴν ὥραν, καὶ ὁ Κερλὸς διηθῦνε τὸν χειρισμὸν τῆς ἀγκύρας.

Πρὸ μίαις στιγμῆς εἶχον ἐλαττώσῃ τὴν ἰστιοφορίαν καὶ τὸ βρῖκιον ἐπροχώρει διὰ τῆς κεκτημένης ταχύτητος, ὑπακούον εἰς τὸ πηδάλιον ὡς ἀπλή ἀνατο.

Με φωνὴν σταθεράν, ὁ Πέτρος, πλεῖστον τοῦ Καργκασσοῦ, εἶδε διαταγὰς. Ἐἶχε μάρη πλέον τοὺς συνήθεις ναυτικούς ὄρους.

Ὁ βλέπων τὸν λαμπρὸν ἐλιγμὸν τοῦ «Μιστράλ» ἀνὰ μέσον τῶν πολυπληθῶν ἀτμοπλοίων, ἰστιοφόρων καὶ φαλινοθηρικῶν, τοῦ λιμένος, ποτὲ δὲν ὑπέπτευεν ὅτι τὸν ὠδήγει τὸ βλέμμα ἐνὸς δεκαεπταετοῦς νεανίου.

Ἐξάρτα ἡ ὀξεῖα φωνὴ του ὑψώθη διὰ πρώτην φοράν. Ἀνέκραξεν:

— Ἀγκυροβολήσατε!

Ἡ ἄλυσις τῆς ἀγκύρας, ἐκτυλιχθεῖσα θορυβωδῶς, ἐπροξένησε ζωηρὸν κλονισμόν εἰς τὸ τριῖστιον, καὶ ὁ κλονισμὸς αὐτὸς εἶχεν ἀντίκτυπον εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Πέτρου.

«Ἐλαμα ἀρά γε καλὰ;» ἐσυλλογίσθη.

Ὁ «Μιστράλ» ἐπροχώρει ἀκόμη βραδέως, κατόπιν ἡ ἀγκυρα ἐπίασεν, ἡ πορεία τοῦ πλοίου ἐσταμάτησε καὶ ὁ πλώριος ἐκάητος ὄγκος, στραφεὶς βραδέως, ἔμεινεν ἀκίνητος ἀκριβῶς εἰς τὴν θέσιν, τὴν ὅποιαν τῷ εἶχεν ὀρίσῃ ἐκ τῶν προ-

τέρων ὁ νεαρὸς του πλοίαρχος. Βαθρὸς στεναγμὸς ἐξέφυγεν τότε ἀπὸ τὸ στήθος του. Ἐστράφη πρὸς τὸν Καργκασσοῦ, ὁ ὁποῖος ἐστρέφανε τὸ πηδάλιον, καὶ τὸν ἤρώτησε σιγὰ:

— Καλὰ;

— Δέμποροῦσε καλλίτερα! Τὰ συγχαρητήριά μου, καπετάνιο μου!

— Μποράβο, καπετάνιο! ἐφώναξε με χαρὰν καὶ ὁ Κερλὸς, ἀναβλινὼν εἰς τὴν γέφυραν' εἴμαστε ὑπερήφανοι γιὰ σὰς!

— Πηγαίνετε νὰ τὰ πῆτε ἐπὶ τὸν πλοίαρχον Μπερτράν' ἀνησυχᾷ τόσῳ πολὺ! Ὑστερα θάλω κ' ἐγὼ. Πηγαίνετε γρήγορα!

Μετ' ὀλίγον, ὁ πλοίαρχος Μπερτράν, καταφιλῶν τὸν Πέτρον, τῷ ἔλεγε:

— Σ' εὐχαριστῶ μ' ὅλη μου τὴν καρδιά, ἀγαπητέ μου Πέτρε! Μοῦ ἐσωσες τὴ ζωὴ καὶ τὴν τιμὴ!

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην κάποιος ἐφώνησεν ὑπὸ πάνων:

— Ἐρχεται ἡ ὑγειονομικὴ ὑπηρεσία καὶ ἡ βάρκα τῶν ἐσπλιτιστῶν.

— Πηγαίνε, καλέ μου Πέτρε, εἶπεν ὁ κύριος Μπερτράν. Ἴδου ἡ κατέντα, ποῦ θὰ παρουσιάσῃς εἰς τοὺς ἰατρούς. Ἄν θελήσουν νὰ μ' ἐπισκεφθῶν, ὀδήγησέ τους ἐδῶ, καθὼς καὶ τοὺς ἀντιπροσώπους τοῦ οἴκου Ραβαί, τοῦ ἐροπλιστοῦ μας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΣΤ'

ΟΙ ΥΠΑΛΛΗΛΟΙ ΤΩΝ ΕΦΟΡΙΑΣΤΩΝ Ὁ «ἀτζαμῆς».

Ὁ Πέτρος ἀνέβη εἰς τὸ κάσασρον, καθ' ἣν στιγμὴν ἐφθάνεν ἡ λέμβος τῆς ὑγειονομικῆς ὑπηρεσίας.

Παρουσίασε τὴν πατένταν του, καὶ ὅμα τὴν εἶδαν ἐν τάξει, οἱ ὑγειονομικοὶ ἀνήλθον ἐπὶ τοῦ πλοίου.

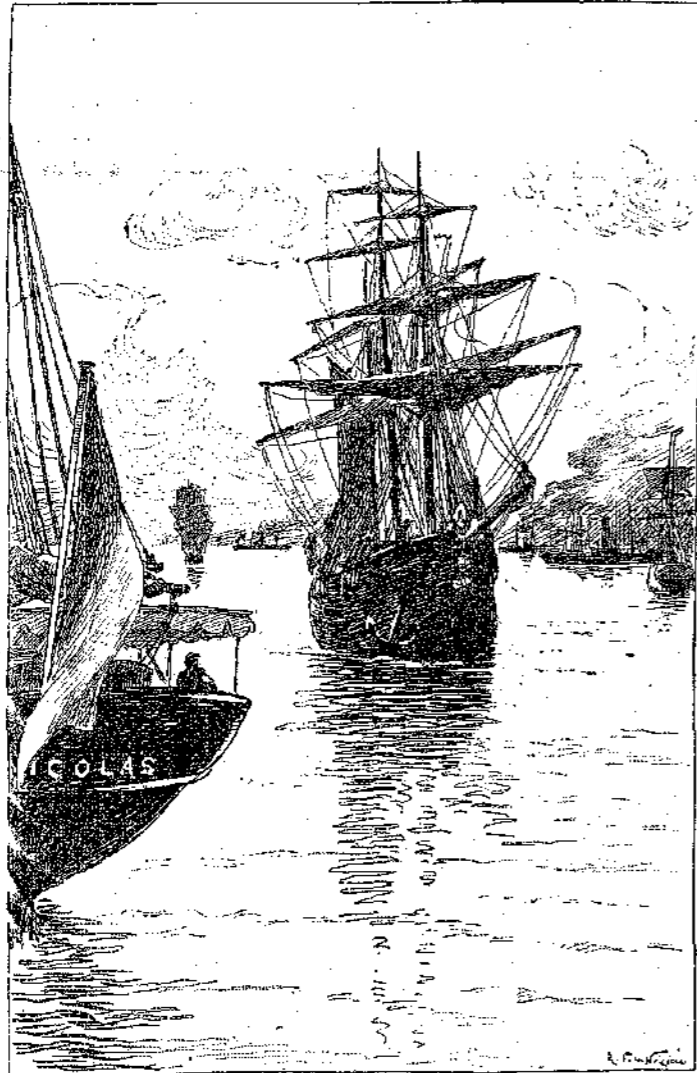
— Ποῦ εἶνε ὁ πλοίαρχος; ἤρωτησεν ὁ ἀνώτερός των ἰσπανιστῆ.

— Εἰς τὸ κρεββάτι, ἀπεκρίθη ὁ Πέτρος, εἰς τὴν ἰδίαν γλῶσσαν. Ἐγένετο στάσις εἰς τὸ πλοῖόν του, ἐπληρώθη εἰς τὸ στήθος με μαχαίρη καὶ δὲν εἰμπορεῖ νὰ σηκωθῇ.

— Καὶ σεῖς ποῖος εἰσθε;

— Ναυαγὸς ποῦ ἐφθασεν ἐν καιρῷ, με τοὺς συντρόφους του, διὰ νὰ σώσῃ τὸν «Μιστράλ» καὶ τὸν πλοίαρχόν του. Θέλετε νὰ τὸν ἴδῃτε;

— Εἶνε ἀνάγκη, διὰ νὰ σὰς δώσωμεν ἐλευθεροκοινωνία.

«Ὁ Μιστράλ ἔμεινεν ἀκίνητος ἀκριβῶς εἰς τὴν θέσιν...» (Σελ. 288, στ. 6)

— Καργκασσοῦ, ὀδήγησε τοὺς κυρίους εἰς τὸν πλοίαρχον, διότι ἔρχονται ἐπισκέπται.

— Μάλιστα, καπετάνιο μου! ἀπεκρίθη ὁ Μασσαλιώτης, διασκεδάζων με τὴν ἐκπληξίν, ἣ ὅποια ἐξωγραφῆθη εἰς τὰ πρόσωπα τῶν ὑγειονομικῶν ὑπαλλήλων, διὰν ἤκουσαν νὰ προσαγορευεταὶ «καπετάνιος» ἐκεῖνο τὸ παιδί...

Ἡ λέμβος τοῦ οἴκου Ραβαί ἐβρίσκατο ἤδη παρὰ τὴν κλιμακα, ἀλλ' οἱ ἐπιβάται τῆς ἐπερίμεναν νὰ ἐλευθεροκοινωνήσῃ τὸ «Μιστράλ» διὰ νὰνέλθουν, — τὸ ὅποῖον ἐγείνε ταχέως.

Οἱ ὑγειονομικοὶ ἐπέστρεψαν, ἐχαιρέτησαν καὶ κατήλθον εἰς τὴν λέμβον των, ἐνῶ οἱ ἄλλοι ἀνήγγοντο.

Τοὺς ὑπεδέχθη ὁ Πέτρος, τὸν ὁποῖον ἐκλαβόντες ὡς δόκιμον, οἱ δύο ὑπαλλήλοι τοῦ οἴκου Ραβαί τὸν ἤρωτησαν κἄπως ἀποτόμως:

— Ποῦ εἶνε ὁ πλοίαρχος Μπερτράν; Γιατί δὲν εἶνε ἐδῶ; Πηγαίνετε νὰ τὸν φωνάξετε.

— Ὁ πλοίαρχος Μπερτράν εἶνε ἐπὶ κρεββάτι, ἀπεκρίθη με τὴν συνήθη του ἀξιοκρίθειαν καὶ ἀταραξίαν ὁ Πέτρος' μίᾳ μαχαίρᾳ ἐπὶ τῆς ὀλίγον ἐλειψῆς νὰ τὸν σκοτώσῃ. Κάθε κίνησις τῷ εἶνε

ἀπηγορευμένη. Καὶ μοῦ ἔκαμε τὴν τιμὴν νὰ μοῦ ἐμπιστευθῇ τὴν διεύθυνσιν τοῦ πλοίου του.

— Σεῖς τὸ κυβερνᾶτε; ἤρωτησεν εἰς

«Ποῦ εἶνε ὁ πλοίαρχος Μπερτράν;» (Σελ. 289, στ. α')

τῶν ὑπαλλήλων με ὄσος ἐλαφρῶς αὐθαδῆς. — Μάλιστα, κύριε, δεκαπέντε ἡμέρας τώρα...

— Δεκαπέντε ἡμέρας; γυ! ἔκαμεν ὁ ἄλλος ὑπάλληλος' ὡραία θὰ ἐκυβερνήθῃ! Φαντάζομαι τί ἀταξία θὰ βροῦμε δ' αὐτὴν!

— Συγγνώμην, κύριοι, ἀπεκρίθη ὁ Πέτρος' ἀλλὰ δὲν βλέπετε, δὲν ἐξετάζετε πρὶν ἐπικρίνετε τὰς πράξεις μου;

— Ὅχι δ' ἀνέκραξεν ἰταμῶς ὁ πρῶτος ὑπάλληλος' μήπως ἐννοεῖτε νὰ μᾶς ἐπιβληθῆτε; σεῖς δὲν εἰσθε παρὰ ἐνὸς ἀτζαμῆς!

Ὁ Πέτρος ἐθύμωσε κ' ἔκαμε νὰ ὀρήσῃ ἐναντίον τοῦ ὕβριστοῦ' ἀλλὰ συνεκρατήθη, καθ' ἣν στιγμὴν καὶ ἡ κυρία Ζολλιέ τοῦ ἐκράτει τὴν χεῖρα.

Τὰ ἤκουσεν ὅλα κ' ἐπλησίασεν ἡγανακτημένη. Παρῆνεν μετὰ τοῦ Πέτρου καὶ τῶν ὑπαλλήλων, καὶ εἶπε:

— Ἐπιτρέψατέ μου, κύριοι, νὰ ἐφράσω τὴν ἐκπληξίν μου διὰ τὴν στάσιν σὰς ἀπέναντι τοῦ νέου αὐτοῦ, τοῦ ὁποῖου ὁ ἤρωτισμός, ἣ φρονίμότης, ἣ δραστηριότης καὶ ἡ εὐρυα ἐσωσαν δεκατέσσαρας ἀνθρώπους κατὰ τὸ ναυάγιον τῆς Ὠβέρνης.

[Ἐπειτα συνέχεια]

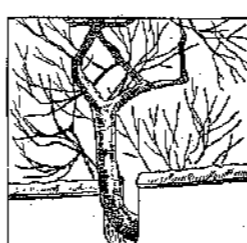
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Ἀξιοπεριέργον

Εἰς τὴν κομητείαν τοῦ Devonshire, εἰς τὴν Ἀγγλίαν, συναντᾷ κανεὶς εἰς τὴν ἐξοχὴν πολυαριθμοὺς μεγάλους πέτρας, τρυπημένας καὶ τοποθετημένας πάντοτε εἰς τὸ μέσον ἐνὸς τοίχου ἢ ἐνὸς φράκτου. Αἱ πέτραι αὗται τοποθετοῦνται ἐκεῖ διὰ νὰ ἐμποδίζωσιν τὰ ζῶα νὰ περνοῦν ἀπὸ ἐνα λειβάδι εἰς ἄλλο, καὶ ἐν ἀνάγκῃ ἀφαιροῦνται. Ἡ δὲ τρύπα εἰς τὸ μέσον εἶνε διὰ νὰ περνοῦν οἱ σκύλοι τοῦ φυλάττου τὰ ποίμνια, διὰν ἡ διόδος εἶνε κλειστή.

Δένδρον τοῦ Βίκτωρος Οὐγγῶ

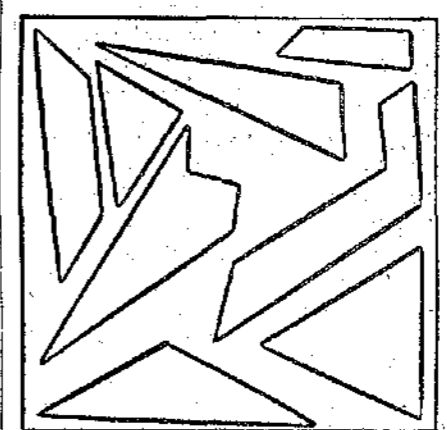

Τὸ δένδρον αὐτὸ ἐφυτεύθη ὑπὸ τοῦ μεγάλου ποιητοῦ εἰς τὸν κήπον τῆς οἰκίας ὅπου κατοικεῖ, εἰς τὴν ὁδὸν Notre-Dame-des Champs, (εἰς τὸ Παρίσι). Ὁ σημε-

ρινὸς ἰδιοκτήτης ἔκτισεν ἐκεῖ ἐνα ταίχον, ἀλλὰ βλέπετε εἰς τὴν εἰκόνα τί τρόπον μεταχειρίσθη διὰ νὰ σώσῃ τὸ δένδρον τοῦ ποιητοῦ, τὸ ὅποῖον ἄλλως ἔπρεπε νὰ κοπῇ.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ

α.) Παίγνιον

Νὰ συναρμολογηθῶσιν τὰ ὀκτώ αὐτὰ τεμαχία, ὥστε νὰποστέλλουσιν ἐν τέλειον τετραγώνον. (Εἰμπορεῖτε νὰ ἀντιγράψετε ἐπὶ διαφανοῦς χάρτου καὶ κατόπι νὰ τὰ κόψετε.)

β.) Ἐπανόρθωσις Λέξεων

Ἐσάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἰδεώδου.

- 1. ΑΑΑΖΙΡΣΧ.—2. ΑΕΕΙΠΜΡΣ.—3. ΑΑΑΙΑΜΣΧ.—4. ΑΑΗΙΣΣ.—5. ΑΑΗΜΣΧ.

Μεταθέντων καταλλήλως τὰ ἀνωτέρω γράμματα, σχηματίσει τὰ ὀνόματα πέντε Περσῆτων.

γ.) Ἐφαρμένη Ἐπιγραφή

Ἐσάλη ὑπὸ τῆς Δοξαμένης Γαλιανόουνης

..N.I. .EI .I.E.S.AI

Νὰ συμπληρωθῇ ἡ ἀνωτέρω ἐπιγραφή.

Δήλωσις: Κάθε συνδρομητής, ἀγοραστής ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀθῆνας, τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν, εἰμπορεῖ νὰ στείλῃ τὰς λύσεις εἰς τὸ γραφεῖόν μας (38, ὁδὸς Ἑυριπίδου), συνοδεύων τὴν ἀποστολὴν του με μίαν δεκάραν ἢ με ἓνα δεκάλεπτον γραμματόσημον. Τὰ ὀνόματα ὄλων τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθῶσιν. Ἀναλόγως δὲ τοῦ ποσοῦ τοῦ ὁποῖον θαποτελεσθῇ, θὰ ἐγγράψωμεν καὶ πάλιν διὰ κλήρον μερικὸς λύτας ὡς συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως δωρεάν.

Δύσεις τοῦ 31ου φύλλου

α.) Εἰς τὸν λαμπὸν τοῦ κυρίου σχηματίζεται ἐνα Μ, τὸ ὅποῖον φαίνεται ἐν ἡ εἰκὸν γυριστῇ ἀνάποδα. — β.) Μισθὸν ἔκ' αὐτῶν τρία. — γ.) Πόργος, Πάτριαι. Ναύπλιον, Σπάρτη, Κόρινθος, Καλλάμαι.

186 τὸν Ὄδῳ τῶν Σελισ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Ο ΣΤΟΜΑΧΟΣ Η Ο ΕΓΚΕΦΑΛΟΣ...

«Στην ἀλησμόνητον «Χλόην τῆς «Θαλάσσης»

Ἐγραφα κάποτε εἰς παλαιάν μου φίλην, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἡ ἡλιότιμος μοῖρα μὲ κρατεῖ μακριὰν...

Δάφνης Στέφανος

ΟΥΡΑΝΟΥ ΔΑΚΡΥΑ

Στὸν οὐρανὸ τὰ σύννεφα πικνωσάνε, Ἐθόλωσεν ἡ γαλήνη ματιά σου, Θουμή διήχλη στὴ γλυκιὰ θωριά σου...

Ἀργυροῦν στὴ γῆ τὰ οὐράνια δάκρυα, Σταλαγματιές βροχοῦλας κρυσταλλένιες, Ὁ οὐρανὸς καὶ ἑκεῖνος ἔχει ἔννοιες...

Τὸ πένθιμο τάγερα ἀκούω μοῦγκρισμα, Ποῦ με θεριοῦ ψυχομάχημα μοιάζει, Ἐἶνε ὁ οὐρανὸς, ποῦ βαρεῖ ἀστεναλάει, Μὲ μιὰς ὁ πόνος του ἔσπαει στὴ μύτρα.

Κοιμητοῦλα

ΚΟΙΜΗΤΗΡΙ

Νύχτα βαθεῖα! Ψηλά στὸν οὐρανὸ τ' ἀστερία σκορπισμένα τρεμοδύνουν, καὶ τὲς θαμπές των τὲς ἀχτίδες χύνουν...

Ἐξόριστος Βασιλῆας

Τίποτα δὲν ἀκούγεται! Σιγὴ τὰ πάντα ἐκεῖ μέσα ἔχει σκεπάσει, καὶ μοναχὰ τοῦ Γκιῶνι ἡ φωνὴ τῆ νεκρικῆ γαλήνη διαταράσσει.

Τὰ κυπαρίσσια γέρνουν θλιθερά, Μὲς στὴ γαλήνη, μέσ' στὴν ἡσυχία νομίζεις πῶς φαντάσματα πηδοῦν...

Ἑλληνικὸν Ἰδεώδες

ΟΠΙΣΘ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΝ

Ὁ ὑπουργὸς Ναυπολόγος τοῦ Α'. Ταλλεῦρανδός, ἦτο γνωστός ὡς μεγάλος σκάπηγς. Εἰς μίαν συναναστροφὴν δοθεῖσαν εἰς τὸν οἶκον του...

ἐν κυτίον καὶ μίαν ἐπιστολήν, εἰς τὴν ὁποῖαν ὁ ὑπουργὸς ἐξέφραζε τὴν χαρὰν του διότι εὔρε το δόντι καὶ εὐρίσκατο εἰς τὴν ἐσχάριστον θέαν...

«Γνωρίζω κατὰ πολλοῦ, ἀγαπητὲ μου Ταλλεῦρανδός, ὅτι με εὐνοεῖς. Ἐν τούτοις δὲν ἐγγώριζα ὅτι ἡ φιλία σου θὰ σὰς ἔφερε μέχρι τοῦ σημείου νὰ βγάλαι...

Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ Νέλης

ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ

— Πάει κ' αὐτὴ ἡ καῦμένη, Ἐταλεῖωσα. — Τὶ λέεις; Ποιά; — Ὁ Θεὸς ἄς τὴν συγχωρήσῃ! Ἡ δυστυχὴς! — Ποιὰ πέθανε! Ποιὰ ἐτελείωσε!

ΤΑ ΣΤΡΕΪΔΙΑ ΠΟΝΤΙΚΟΠΑΓΙΔΕΣ

Οἱ Ἅγγλοι εἰς τὴν δυτικὴν Αὐστραλίαν, ἐνοχλοῦμενοι ἀπὸ τοὺς ποντικούς, εὐρέθηκαν τὴν σωτηρίαν των εἰς τὰ στρεΪδια, τὰ ὁποῖα χρησιμοποιοῦν ὡς παγίδας...

Δοξασμένη Γαλανόλευκη

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Διδάσκαλος: — Πές μου μερικά τετράποδα ζῶα. Ὁ Τέλλος Ἀγγας: — Ἀλογο, γάτα, σκύλος... Ὁ Διδάσκαλος: — Ἀλλά; Ὁ Τέλλος Ἀγγας: — Δύο κόττες...

Η ΠΡΩΤΗ ΚΑΙ Η ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΕΙΡΑ ΤΩΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΩΝ, ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ ΜΕΤ' ΟΛΙΓΟΝ ΕΞΑΝΤΛΟΥΝΤΑΙ

Δὲν ὑπάρχουν πλέον παρὰ καμμιὰ δεκαριά ἀντίτυπα ἀπὸ τὴν Πρώτην καὶ καμμιὰ τριανταριά ἀπὸ τὴν Δευτέραν.

Ὡστε οἱ συνδρομηταὶ τοῦ «ΘΕΑΤΡΟΥ» ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ, οἱ ἔχοντες τὸ πρόημιον μέχρι τέλους Ἀυγούστου νὰγοράζουσι τὴν προεκδοθέντα Ἔργα του ἀντὶ 2 δραχμῶν ἑκάστον τόμον...

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας θὰ ζητοῦν Α' καὶ Β' σειρὰν διηγημάτων καὶ δὲν θὰ εὐρίσκουν ἀντὶ οὐκιστότε τιμῆς. Ἀργότερα βιβλία θάνατοπαθοῦν...

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Ἐδουμαίου τὴν 11ην Ἰουλίου 1912.

ΠΡΟΘΕΣΜΙΑΙ

Σὰς ὑπενομιζῶ ὅτι αὐρῖον, 15 Ἰουλίου, λήγει ἡ προθεσμία πρὸς ἀποστολὴν ψηφοδελτίων διὰ τὴν ἐκλογὴν τῶν ψευδωνύμων τῆς Β' τριμηνίας. Εἰς τὸ Γραφεῖον μου δὲν θὰ δεχθῶ...

ΓΥΡΗΛὸν Ἰδέα καὶ Σα, σὰς εὐχαριστοῦ

πολὺ πού ἠδύσατε Σάλλογον πρὸς διάδοσιν τοῦ περιοδικοῦ μας. Νὰ τώρα καὶ εἰς τὴν Τριπόλιν κατὰ γίνεται, ἐκεῖ ὅπου δὲν ἐγένετο...

Ἰδοὺ καὶ ἡ Στατιστικὴ τῶν Βραβείων τῆς Α' Ἐφημερίαν τοῦ 1912, τὴν ὁποῖαν ἔκαμεν ἡ Σημαία τοῦ Ἀβέρωφ. Τὰ ἀγῶρια ἔχουν 40 βραβεῖα καὶ μόνον 28 τὰ κορίτσια.

Α' Βραβεῖα, 5 ἀγῶρια, 6 κορίτσια. Β' Βραβεῖα, 13 ἀγῶρια, 8 κορίτσια. Γ' Βραβεῖα, 22 ἀγῶρια, 14 κορίτσια.

40 ἀγῶρια, 28 κορίτσια.

Ἡ διαφορά εἶνε σημαντικὴ. Καὶ νομίζω ὅτι ἡ φιλοτιμία ἐπιβάλλει εἰς τὰ κορίτσια νὰ τὴν ἐλαττώσων. Μὰ θὰ τὰφίσουν τὰ ἀγῶρια; Ἐδῶ εἶνε τὸ ζήτημα καὶ ὁ ἄγιός!

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδωνύμια: Μπαροτοκαπινομένη Κρανόλευκη, α. (Η.Μ.) Μελοδικὴ Φλογέρα κ. (Ε.Σ.) Πυγμαλλίον, α. (Α.Γ.) Κυρία Δεσπότης, κ. (Α.Τ.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Ἡ Διδάσκαλος ἐσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Ἀσθενάσιον (βραβεῖον ἔστειλε) ὁ φίλος μου Νέλης εὐρίσκειται τὴν Πόλιν θὰ τοῦ πῶ ὅτι θέλεις πολὺ νὰ τὸν γνωρίσης...

Ἡ Διδάσκαλος ἐσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Ἀσθενάσιον (βραβεῖον ἔστειλε) ὁ φίλος μου Νέλης εὐρίσκειται τὴν Πόλιν θὰ τοῦ πῶ ὅτι θέλεις πολὺ νὰ τὸν γνωρίσης...

Ἡ Διδάσκαλος ἐσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Ἀσθενάσιον (βραβεῖον ἔστειλε) ὁ φίλος μου Νέλης εὐρίσκειται τὴν Πόλιν θὰ τοῦ πῶ ὅτι θέλεις πολὺ νὰ τὸν γνωρίσης...

Ἡ Διδάσκαλος ἐσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Ἀσθενάσιον (βραβεῖον ἔστειλε) ὁ φίλος μου Νέλης εὐρίσκειται τὴν Πόλιν θὰ τοῦ πῶ ὅτι θέλεις πολὺ νὰ τὸν γνωρίσης...

Ἡ Διδάσκαλος ἐσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Ἀσθενάσιον (βραβεῖον ἔστειλε) ὁ φίλος μου Νέλης εὐρίσκειται τὴν Πόλιν θὰ τοῦ πῶ ὅτι θέλεις πολὺ νὰ τὸν γνωρίσης...

Ἡ Διδάσκαλος ἐσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Ἀσθενάσιον (βραβεῖον ἔστειλε) ὁ φίλος μου Νέλης εὐρίσκειται τὴν Πόλιν θὰ τοῦ πῶ ὅτι θέλεις πολὺ νὰ τὸν γνωρίσης...

Ἡ Διδάσκαλος ἐσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Ἀσθενάσιον (βραβεῖον ἔστειλε) ὁ φίλος μου Νέλης εὐρίσκειται τὴν Πόλιν θὰ τοῦ πῶ ὅτι θέλεις πολὺ νὰ τὸν γνωρίσης...

Ἡ Διδάσκαλος ἐσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Ἀσθενάσιον (βραβεῖον ἔστειλε) ὁ φίλος μου Νέλης εὐρίσκειται τὴν Πόλιν θὰ τοῦ πῶ ὅτι θέλεις πολὺ νὰ τὸν γνωρίσης...

Ἡ Διδάσκαλος ἐσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Ἀσθενάσιον (βραβεῖον ἔστειλε) ὁ φίλος μου Νέλης εὐρίσκειται τὴν Πόλιν θὰ τοῦ πῶ ὅτι θέλεις πολὺ νὰ τὸν γνωρίσης...

Ἡ Διδάσκαλος ἐσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Ἀσθενάσιον (βραβεῖον ἔστειλε) ὁ φίλος μου Νέλης εὐρίσκειται τὴν Πόλιν θὰ τοῦ πῶ ὅτι θέλεις πολὺ νὰ τὸν γνωρίσης...

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Ἀχαριστία» τῆς Βάρκας τοῦ Καράνη.—«Θαλασσογραφία» τοῦ Δωδαγαίου.—«Δάκρυα» τῆς Γλυκίας Ἐλπίδος.—«Κύμα, γιατί;» τοῦ Ἀθανασίου Διάκου.—«Μικρὸ δράμα» τῆς Σημαίας τοῦ Ἀβέρωφ.—«Ποιήματα τοῦ Κύματος».—«Ὁ Μασάονος» τῆς Ἐθνικῆς Πίστης.—«Μία εἰκόνα» τοῦ Πανελληνίου Πόθου.—«Σβύνει» τῆς Κρητικοπούλας.—«Ἄεν εἶνε νεροτὴ ἡ δουλειά» τῆς Ἑλλάδος τοῦ Ρήγα.—«Ἀνένδοτα, Παίγια, Π. Πινάματα κτλ. διαφόρων.

Ἀπορρίπτονται: «Ὁ Ἐκτός Νεανίας» (σοσοτενός ὁ συμβολισμός του).—«Φάνα» (ἄτηγνον).—«Γιατὶ μελαγχολῶ» (ἐκτενές, ἀτημέλητον, καὶ τὸ ὄψος του πολὺ θλιβερόν).—«Ἡ δυστυχὴ μάνα» (σπαραξικέρτον).

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδωνύμια: Μπαροτοκαπινομένη Κρανόλευκη, α. (Η.Μ.) Μελοδικὴ Φλογέρα κ. (Ε.Σ.) Πυγμαλλίον, α. (Α.Γ.) Κυρία Δεσπότης, κ. (Α.Τ.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Ἡ Διδάσκαλος ἐσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Ἀσθενάσιον (βραβεῖον ἔστειλε) ὁ φίλος μου Νέλης εὐρίσκειται τὴν Πόλιν θὰ τοῦ πῶ ὅτι θέλεις πολὺ νὰ τὸν γνωρίσης...

Ἡ Διδάσκαλος ἐσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Ἀσθενάσιον (βραβεῖον ἔστειλε) ὁ φίλος μου Νέλης εὐρίσκειται τὴν Πόλιν θὰ τοῦ πῶ ὅτι θέλεις πολὺ νὰ τὸν γνωρίσης...

Ἡ Διδάσκαλος ἐσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Ἀσθενάσιον (βραβεῖον ἔστειλε) ὁ φίλος μου Νέλης εὐρίσκειται τὴν Πόλιν θὰ τοῦ πῶ ὅτι θέλεις πολὺ νὰ τὸν γνωρίσης...

Ἡ Διδάσκαλος ἐσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Ἀσθενάσιον (βραβεῖον ἔστειλε) ὁ φίλος μου Νέλης εὐρίσκειται τὴν Πόλιν θὰ τοῦ πῶ ὅτι θέλεις πολὺ νὰ τὸν γνωρίσης...

Ἡ Διδάσκαλος ἐσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Ἀσθενάσιον (βραβεῖον ἔστειλε) ὁ φίλος μου Νέλης εὐρίσκειται τὴν Πόλιν θὰ τοῦ πῶ ὅτι θέλεις πολὺ νὰ τὸν γνωρίσης...

Ἡ Διδάσκαλος ἐσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Ἀσθενάσιον (βραβεῖον ἔστειλε) ὁ φίλος μου Νέλης εὐρίσκειται τὴν Πόλιν θὰ τοῦ πῶ ὅτι θέλεις πολὺ νὰ τὸν γνωρίσης...

Ἡ Διδάσκαλος ἐσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Ἀσθενάσιον (βραβεῖον ἔστειλε) ὁ φίλος μου Νέλης εὐρίσκειται τὴν Πόλιν θὰ τοῦ πῶ ὅτι θέλεις πολὺ νὰ τὸν γνωρίσης...

Ἡ Διδάσκαλος ἐσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Ἀσθενάσιον (βραβεῖον ἔστειλε) ὁ φίλος μου Νέλης εὐρίσκειται τὴν Πόλιν θὰ τοῦ πῶ ὅτι θέλεις πολὺ νὰ τὸν γνωρίσης...

Ἡ Διδάσκαλος ἐσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Ἀσθενάσιον (βραβεῖον ἔστειλε) ὁ φίλος μου Νέλης εὐρίσκειται τὴν Πόλιν θὰ τοῦ πῶ ὅτι θέλεις πολὺ νὰ τὸν γνωρίσης...

Ἡ Διδάσκαλος ἐσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Ἀσθενάσιον (βραβεῖον ἔστειλε) ὁ φίλος μου Νέλης εὐρίσκειται τὴν Πόλιν θὰ τοῦ πῶ ὅτι θέλεις πολὺ νὰ τὸν γνωρίσης...

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

Συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται, διὰ νὰ μὴ παρασιπῶν τὸ φύλλον των, νὰ δηλώσων ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν...

Ἡ Διδάσκαλος ἐσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Ἀσθενάσιον (βραβεῖον ἔστειλε) ὁ φίλος μου Νέλης εὐρίσκειται τὴν Πόλιν θὰ τοῦ πῶ ὅτι θέλεις πολὺ νὰ τὸν γνωρίσης...

